

Dr. Ratkó István

(1943–2012)

Ratkó István, örökifjú és örökké ember tanárom idén márciusban, szívműtete után két héttel elhunyt. Mély nyomot hagyott, hiányát sokan fájlaljuk.

Amikor a mi matematika tagozatos osztályunkat 1969-ben elkezdte tanítani a Berzsenyi Dániel Gimnáziumban, már „tapasztalt” tanárként elbűvölt bennünket szerény, igazságos és emberséges személyisége, tudása. Amelyikünk neve megjelent a KöMaL megoldóinak listájában, az egy jeggyel jobbat kapott. Minden tanítványát tisztelte, soha nem volt lekezelő. Mert tévedni is. Becsültük érte. Fontosnak tartotta, hogy számítástechnikai, programozási ismereteket is tanítson, megismertessen bennünket – az akkoriban még csak egy-két nagyvállalatnál működő – szobányi méretű számítógépekkel.

Nekünk ő volt az igazi helyett a „választott” osztályfőnökünk. Mindig ő jött velünk „másodtanárként” az osztálykirándulásokra, ahol focizott a fiúkkal. Amatőrként aktívan ping-pongozott, többször is játszott velünk. Pedig már fiatalon gerincbetegsége miatt minden évben többhetes kezelésre kellett járnia. Talán innen jött az érdeklődés, és a későbbi együttműködés az ORFI orvosaival a matematika és a számítástechnika orvosi alkalmazásai iránt: doktori és kandidátusi értekezését is ebből a témából írta.

1974 és 1981 között a KöMaL szerkesztőbizottsági tagja volt. Ebben az időben matematikával, számítástechnikával foglalkozott az MTA SZTAKI-ban, de hiányozhattak neki a diákok, mivel pár év múlva átment tanítani a SZÁMALK-ba, a Gábor Dénes Főiskolára.

Oláh Vera